

Finalment, la tercera Ordre que cal comentar és la que regula les exempcions. Estam començant de bell nou. Consegueixen sempre partir del no res: no és aplicable el requisit de coneixement suficient, oral, escrit, de la llengua a tots aquells que hagin tengut exempció durant un any en els primers cursos d'E.G.B., per exemple. I això és Normalitzar! Què passarà amb aquests alumnes quan arribin al final d'E.G.B.? Lògicament seran "discriminats" front als que hagin d'acreditar coneixements de català, però a s'enrevés. És obvi que això permet una casuística tan ampla com, incontrolable, intencionadament? I, què passarà amb els mateixos alumnes quan arribin als EE.MM.?

Cal tornar a parlar del bon enteniment entre ambdues institucions —Conselleria d'Educació i Cultura i Direcció Provincial del M.E.C.— en aquest tema de l'aplicació de la LL.N.L.? Seguiran jugant per molt de temps la seva absurda, inconscient i irresponsable partida de "ping-pong"? Els dos responsables de la política educativa a la nostra terra han confús el traspàs de competències amb les incompetències traspassades... o, qui vol el traspàs d'aquest mort!

Llegiu, doncs, la normativa que publicam i tendreu una idea certa i clara de quina és la situació, quin l'estat de la qüestió, i com és la dèria per l'anormalització del molt Honorable Conseller.

UN C.E.P. DE TOTS

Les passades eleccions al Consell del C.E.P. han estat inscrites dins un marc més general d'eleccions —les sindicals— que poden haver enviciat un procés electoral concret. I el responsable d'aquest fet n'és el M.E.C.; fonamentalment perquè, amb més de 4 anys de gestió a càrrec d'un mateix partit, no ha estat capaç —millor, no ha tengut interès ni voluntat— de convocar eleccions sindicals en el sector públic.

Des d'un primer moment es va veure que la convocatòria estava mal feta. Així, a la manca, per no dir la inexistència, de campanya institucional, si sumen altres fets tant o més greus, com poden ser: una normativa electoral que estava en contradicció, de vegades, amb la O.M. de 22 de maig de 1986 elaborada i publicada pel M.E.C.; uns terminis que acomplir en tot el procés que no garantien gaire l'exercici del dret de vot: per exemple, només, es comptava amb quatre (4) dies per a votar per correu a partir de l'endemà de la proclamació de candidats. És a dir, tot plegat fou una convocatòria d'urgència i irregular.

La reflexió entorn al procés electoral pot ésser tan llarga com és vulgui, i hem de desitjar i esperar que l'experiència serveixi al Ministeri de cara a futures convocatòries.

Ara com ara, una vegada constituït el Consell del C.E.P., seria lamentable parlar de vencedors o vençuts. Tothom ha perdut qualque cosa, sobretot pel que fa als candidats que es presentaren. No són persones o grups els guanyadors, sino tot el Professorat se n'aprofitarà en tant que el Consell elegit

per 2 anys aconsegueixi que se superin diferències, i treballi amb i per tot el sector docent, sense exclusió ni discriminació. Amb voluntat totalment integradora.

Els C.E.P.s obrin des d'ara una etapa de funcionament regular i normal, d'assentament i estabilització, si el M.E.C. així ho vol. Seria llastimós que la resposta oficial fos la de dificultar la labor que els C.E.P.s han de desenvolupar, sigui amb retall pressupostari o posant entrebancs i traves burocràtiques i/o administratives, i no concedint els medis humans i tècnics necessaris per a dur la tasca endavant. Els rumors en aquest sentit ja estan bastant generalitzats; donat que els resultats obtinguts per tot arreu no són gens satisfactoris pel propi M.E.C., i com a primera mesura, les eleccions als C.E.P.s han provocat el cessament de la ja antiga Subdirectora General de Reciclatge i Perfeccionament del Professorat.

Volem pensar que el Ministeri permetrà, com declara en el Preàmbul del R.D. 2112/84 que els C.E.P.s siguin "plataformas estables para el trabajo en equipo de profesores de todos los niveles educativos, gestionadas de forma democrática y participativa y apoyadas por la Administración"; i per tant consentirà, malgrat els resultats aquí, i a altres indrets, *uns C.E.P.s de tots*.

Tant de bo els caps rectors de la política educativa no es converteixin en nous Saturns i, com aquest devorava els seus fills, no exterminin les seves pròpies obres.